

CSORDÁS LÁSZLÓ

Búcsú az ihlettől

Bakos Kiss Károlynak

*Ma sem jött meg az érzés. Elvágom sebesen vad,
Törz költői hitem végső fonalát, szerelem hal
Meg ily hírtelen. Elragad a vád ösztöne, költő,
Látod már? Hallgatnod kellett volna barátod
Intelmére: a te dolgod nem a koszorú vagy
A Szent Hegy meghódítása... Te kevesebb vagy
Ennél, téged nem áldott a Génusz üdvös
Csókja korán. Mert erre születni muszáj, a szerencse
Csalfa dolog! Meg végül ez a szomorú hexaméter
Is azt mondja: kerüld a dilettáns, félsüket embert...*

Rondó a mai múzsákért

*Csak koptasd le versedben az ötletet!
Nézd a képet e lapban, az alakot, –
Istened tükre ez! Nem... Photoshop.
Pazar párdüctest, melle is mű lehet,
Kínos mosolya túlerőltetett.
Korunk efféle csodákat alkotott!
Csak koptasd le versedben az ötletet...*

*Formás a fenék alig húsz felett!
Valami feszül, ajkad csak mosolyog,
A szó, e kint leírni, elkopott...
Megjön végül várva várt ihleted, –
Csak koptasd le versedben az ötletet!*